

**Mălina Voicu, *România Religioasă*
Institutul European, Iași 2007, Colecția Academica, Seria Sociologie, 160 p.**

Folosind o bogată sursă de date sociologice naționale și internaționale, Mălina Voicu, cercetător la Institutul de Cercetare a Calității Vieții din București, realizează în cartea *România religioasă*, publicată în anul 2007 la editura Institutul European din Iași, o contribuție importantă la înțelegerea fenomenului religios din România.

Structurată pe șapte capitole, cartea debutează cu o introducere care punctează aspectele majore și factorii determinanți ai procesului de secularizare în Europa.

Concentrându-și analiza asupra afilierii religioase precum și a practicii religioase publice și private din România, autoarea ne dezvăluie gradul sperit de apartenență religioasă și tendința constantă de intensificare a frecventării bisericii. Conform datelor sociologice longitudinale, România s-a dovedit în ultimii ani a fi țara europeană cu cea mai mare creștere a practicii religioase, ponderea celor care frecventează biserica cel puțin o dată pe lună ajungând de la 31% în 1993 la 46% în 2005. Din acest motiv autoarea consideră România „campioana revitalizării religioase” (p. 59). Această revitalizare religioasă o pune în principal pe seama crizei economice și sociale tot mai acute caracteristice perioadei de tranziție și, în egală măsură, în strânsă legătură cu stocul educațional redus al populației.

Analiza sub lupa sociologică relevă de asemenea un impact deosebit al religiei atât la nivelul spațiului privat cât și al spațiului public, convingerile religioase influențând anumite decizii personale precum și atitudini sociale și politice ale individului, lucru care o determină pe autoare să afirme faptul că românii „încă mai iau în considerare factorul religios atunci când fac o opțiune legată de alte sfere ale vieții” (p. 116).

Un alt aspect important al cărții de față îl reprezintă analiza încrederii populației în Biserică, aceasta înregistrând cote de vârf în toate studiile sociologice de după 1990 (88% în 2005), fiind astfel instituția în care românii au cea mai mare încredere. De aceea, în mod justificat, autoarea dedică cel de-al V-lea capitol acestui demers analitic. Ea explică încrederea în Biserică printr-un cumul de factori: gradul sperit de religiozitate existent în România, nivelul scăzut de educație, ideologia naționalistă și efectul mândriei naționale precum și prin apropierea oamenilor de Biserică pe fondul unei puternice insatisfacții sociale și a instabilității economice.

Încercând să afle dacă religiozitatea din România se încadrează în aceleași tendințe secularizante care caracterizează multe țări din Europa, autoarea